

Doceren? Mooi vak!

ANDREAS WISMEIJER

Gedragswetenschapper, Tilburg University en Nyenrode Business Universiteit; auteur van *Geheimen: De psychologie van wat we niet vertellen* en *Personality Psychology: Domains of Knowledge about Human Nature*

Decennia geleden kreeg ik les van een bevlogen docent aan de universiteit. Opvallend genoeg, toen al, was hij niet meer dan dat. Een docent. Zonder onderzoekstijd en niet eens gepromoveerd. Toen al werd daar door collega's op neergekeken. Een universitair medewerker die nauwelijks tot geen onderzoek deed, en ook niet gepromoveerd was. Dat was vloeken in de kerk.

Sindsdien is er weinig veranderd. Nog steeds staan wetenschappelijke docenten zonder onderzoeksfunctie op de universiteit in laag aanzien. Iemand in een docentfunctie doet de vervelende, maar noodzakelijke klusjes en zorgt er daarmee voor dat aan die storende onderwijsverplichtingen voldaan wordt. De afgelopen jaren nam de onderwijslast ook telkens toe, zonder dat er docenten bij kwamen. Onderwijs is een sluitpost, zoals inmiddels genoegzaam bekend is.

Vele malen werden door de politiek oplossingen beloofd die uiteindelijk een vestzak-broekzakverhaal bleken. Wellicht is het kortgeleden aangekondigde voornemen van de minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap om aanzienlijk meer docenten aan te nemen en zo persoonlijker, intensiever en kleinschaliger onderwijs mogelijk te maken een werkelijke stap in de goede richting.

Maar wat voor docenten zijn dan nodig om dat onderwijs persoonlijker en vooral intensiever te maken? Als ik de minister vanaf hier ongevraagd advies mag geven, dan zou ik vooral inzetten op docenten die de student weten te bevragen, activeren en stimuleren verder te kijken dan wat ze moeten kennen. Laat ze zien wat